

Jelige: Aranyszemű fátyolka

Közben

Halványsárga ágai arcomba világítanak,
lekapcsolnám, ám molyhos levelek
szárába kapaszkodom.

Ágyam férfiak mellkasa,
bordáik átfúródnak.

Hol vagyok?

Felülök, mint ez
a menóra-virág az árokparton,
karomat, lábamat elhallgatja a sötét.

Tolatás szignálja ketyeg agyamban.

A beálló csend széttöri az éjszakát,
légneműen oszlik, és a felhők közül
gránitbuckák törött gerince,
tehetetlen öklök moréna-vízesései,
törpefenyő vonalak futnak lefelé.

Már kérdeztem, de nem hallom a hangom,
zajnélküli burokba szorítva
emelkedik mellkasom, és egy nagy darázs is
mintha láthatatlan fonálon fölém szédül.

Csak lefelé képzelhető el az utca,
mindjárt kitör a vihar,
a rozsdás kőbálványok fenyegető közönye
ma sem nyeli el a villámokat.

Táj van.

A gleccser útját választhatom.
Félelem és forróság préseli
testemből a folyadékot.

Anyám nyitott arccal lélegzik,
nem tudja becsukni szemét, száját,
színei olvadnak szét a köveken.

Meg-megzökkenek a váltón,
tenyerembe harap a cirbolya
felém nyújtott ága,
a sziklák közül dohány és
WC-szag vörös gomolygása.

Nem akarok így utazni!

Mindjárt elérem az erdőt.
Amikor visszanézek, a sötétkék
háttér egyetlen pontjából robban
ki a fény,
a lökéshullám olvasatlan üzenetek kígyózó sorait
nyomja mellettem be a vadonba.

Most fogok elveszni – gondolom,
és hagyom, hogy testemet
lassítva foglalja el a zöld árnyék.
Átvilágított klorofill-lepedő
burkából nőnek vissza a fák,
gyökértelen törzsük lassan

himbálózva méri az időt
a fényfoltok között.

Lábujjaim izzanak a cipőorrban,
jobb forgóm fájdalma
rajzolja fel menekülésem ívét
a nyugvóponthoz.

Ez az,
amin át,
haza kéne mennem.
Domus Dei.
Vágytál erre, vagy nem?
Óriás anyaméh időtlen zöld nyugalmával
magába foglalhatna,
de gyökértelensége zavarba hoz.

Fényfoltban ülök,
folyamatos mozgása
vándorol arcomon,
mintha valamit keresne.
Most készül rólam egy tökéletes váz
tökéletes tartalommal.

A földre kapaszkodom,
lábujjaim köze is megtelik meleg
száraz porral,
pók hajtogatja hajsza lábait,
szél ráncigálja egy rögeszme
körüli pályán, mielőtt félresodrom.

Valószínűtlenül forró fénycsóvasugár
zuhan le a résből,
nyakcsigolyáim partját
gyúri, tapossa,
bugyborékol egy megkövült
mozdulat körül,
fel nem oldja.

Egy villanásnyi időrásben
átcsúszom az árnyékba,
ahonnan folyton érkezem.

Tenyerem gyöngyházfényű utak kereszteződésén,
csigahús mozdul a fekete takarásából,
hullámozva vonulna a nyálkás izom,
undorral kapom el,
forrón pulzál, mielőtt
ezüstbe dermed
kéznyomom.

Fel kéne állnom,
hozzáragadtam a fájdalomhoz,
megkötöz a betegség ősmagánya,
hasamra tapasztom tenyerem.
méhem sötét világából már kiszakadva
a messze sodródó fények
egyre mélyülő hiánya.

Valaki figyel,
egérszemek fekete mécsesével
dupla szivárvány háta kötne össze.

Ellnyújtóznék ebben a sóhajban
felparázsló anyásan,
gügyögve hazudom neki,
hogy szép a szürke.

Agyamban
az inga megnyikordul,
s az önfegyelem bárdja sípol:

gyűlölöm, hogy ösztöntől vezetve
emésztjük
holt salakká napjainkat!

Pocikszagomtól undorodva
szakítom el magam a fájdalomtól,
és az aljnövényzet is feláll velem,
nem megyek magam.

A sűrűn át
az utat csak képzelhetem,
ellentétes irányba kéne jutnom,
mintha turistaként nézelődve
sodortatva a tömeggel
megszokottan.

Árnykarok lengenek a képbe,
fognak be szemem,
játékot mímelve taszítanak hátba,

kik várták, hogy szóljak.
Nem kell álmodnom a kapcsolatot,
sodrásban tépdesik lábszáram, combom
szederinda rokonok,
bojtorján-barátok,
csalánnyelvű tanítványok.
Nevetésben lélegzek:
megy össze és tágul,
csiklandozásra kényszeres gyerek.

A szivárványos
hártyán túl
kezd nagyon sötétem lenni,

míg állkapcsom betonzárja
szétszakítja ezt a burkot.

Az ürességben
kiegyenesednek a fák is,
vörös völgyben szürke oszlopok.
A pókhálók felhői fölött
egy pontban összeérnek.

a félreértések tölcserében
meg-megcsúszik cipőtalpam,
feketeharkály
hosszúra mért kacagását képzelem,
és egy erősen tartó férfikart.

Hiányod belülről ugat,
érezem valóságos testhiány követ,

farkasom

megelőz, bevár, és utánam lohol.

Menekülésem óta semmi jelzés,

nyitott tenyereim

összeillesztem,

a reménytelenül gyűrött tájon

nem villan fel a helyem.

Csak egy út vezet át,

zsákutcák labirintusában vízmosások,

zuzmó fröcskölt sziklák,

havat őrző széljegyzet,

agyagos csúszdák,

belső vinnyogások

(kavicsmorzsalék – versidézetek),

kétségbeesett szívörej.

Hol találom ezt az erdőt?

Hisz festett körbe a kép,

oda nem illő

ecsetvonásba kéne kapaszkodnom,

talán fatörzsön az a hazug lila mozdulat,

odébb egy feldobott türkiz vonal,

önkorlátozás,

legbelül egy fél fehér festékcsöpp.

Igen, a fehér lesz a jel.

Alám simul az avart rejtő barna,
bomlást és új életet lélegzik ki-be,
megnyugtat a körforgás
öregbútor szaga,
kötött pulóver ritmusa.

A templomablakon betörő fény kivág egy szeletet a térből,
gomolygó fénypontok spriccelnek szerte,
angyalok mossák lábuk
a piros szőnyeg és csillagboltozat között
egy rombusz alakú medencében.

Minek az angyalnak a láb,
és nekem vajon miért nincs szárnyam?

Kaptam és tékozoltam,
sétálgattam bambán nézelődve,
nem olvadtam bele jó szándékból,
nem mérgeztem másik életet.
Nem kötődöm, és nem hiányzom.
Hiányom kerget vagy
adósságaim?
Én futok elöl, és számonkérem,
amivel tartozik nekem?
Hogy fordulnék vissza ígéret híján,
feltűnés nélkül indulhassak újra,
beérjek napfénytől csókolva,
mint a körte,
mielőtt lehuppanok darázsragottan,
kásás-éretten a földre.

Úgy jutottam túl a felén, hogy észre se vettem,
a cipőtartón maradhatott a sárga cetli.
Utálok sorban állni, igazoltan
tudomásul venni,
az elvárások reflektorfényébe csúsztam,
ciklusom csontkeményre taposott pódiumáról
itt kéne kilépnem.

Jobbról rozsdás kerítésdrótból
gubancolódott erdő,
balomon a szakadékból menetelve
másznak fel az égre,
az óriás tüdő katonái, a fák,
határukon néma harc folyik.
A világ, mit nem ismerhetek.

Visszafelé nem nézelődöm annyit,
majd a légzésemre figyelek.

A zöld gerinc függőhídján egyensúlyozom lefelé.
Ugye, nem örök, és vége sem lehet,
csak elérhetővé válik a fehér,
mi útvonalaimon kívülre
vettetett.

Mintha láthatatlan utasokként
tódulnának mellettem a hangok,
szárnyuk és farktolluk meg – megbontja a
a szentélyválasztó függöny szövetének
arany indarendszerét,

minden útja óriás lefolyócsőbe nyomulva
gyorsuló kanyarokkal a cél előtt.

Nagyszombat éjjel az orgona,
harangok és a csengők,
mellkasokra helyezett emlékművek alól
előszivárgó ének.

Egyszerre hallom
a szép és őrjítő zsongást,
az utolsó csöpp helye kitágul,
és egy pupillában meglátom csérfejem.
Csérnyakam jobbra-balra tekerem,
hogyan a figyelő tükörben felfedezem
a napot a kút mélyén,
folyamatos vonulásom mágnesét.

Megérkeztem.

Most szóba kéne állnom.

A halogatások ideje véget ért!

A tájat gyorsan átrendezi képzeletem:

temetőkapu rozsdás felirata
ormótlan rúdon csikordul jobbra-balra,
egy kifosztott bánya fölösleges szerkezetei,
a széthordott hegy grafittal rajzolt hiánya,
részvétlenségem jelei.

Csíkös szilonharisnyám közepén
új szigetrendszer kitüremkedése:
röghegyek, vargerincek, félbemaradt lepkeéletek,
szélét sárgára áztatta a fertőtlenítő folyadék.

Az alakuló vidék

tengerszeme helyén

szülőcsatorna esemény utáni flowja,
és egy naplemente van mögé hazudva.

Vörös a hátad, és a köpenyed össze-vissza festve.

Krisztus helyén ülsz a kísértés hegyén,
most ő a játékmestered.

Legalább tengerre számítottál,
meg szélre a víz felől.

Nem akarok még lejjebb menni,
a történeteiteket csak addig olvasom,
míg sötétbe nem kezdenek dőlni,
a pinceajtót rácsapva
kivéreztetett csirketestek.

Félek leprás mellé feküdve
magányom mélysége fölött sehova úszni,
félek a kirekesztés színpadától,
figyelő szemedtől,
átrajzolt arcomtól,
letörölt szíveimtől.
Csuklómon a szeg helye vasalás nyoma.

Ez a lift a mínusz huszadikra tart.
Tudom, hogy naponta lemész a mélybe,
viszel magaddal VIP vendégeket,
én önként nem megyek oda.

Letáboroztam háttal a napnak,
sehogy még sohasem volt,
áltatom magam.

A légzésszünet folyosóján lassú
léptekkel mérve a reményt

a kerengő vastag üvegén
vízcsepp bogarak csúsznak,
szentek könnyei,
szivárványhártyámba beég
láthatatlan kerek páncéljuk.

Ellenállásom felbuzog,
az öntözőfej lustán szórja permetét,
világ motorjában időtlen az idő,
ezer év egy pillanat.

Az emlékek közti rések megtelnek,
a félreértések hordalékai fellazulnak,
szétesve, pörögve áramolnak.

Ürességem tisztára mosva,
hűvös és klórszagú a csend.

A temetőkapu már félig vízben áll,
az elhagyott tárgyak
ráfeküsznek a kifeszített víztükörré,
egyenletesen tempóznak el a fénybe.

A grafittal megrajzolt hegy hiánya
sóhajtva omlik össze,
olajfolt-anyajegy
darabokra szakadva múlik el,
és feltámad a szél.

Szétrobbant hullámok ejtőernyősei
csapódnak rám,
a nyugtalan víz eszelős ide-oda vonulása
fűzőit kioldva, cipőm lábamról lemossa.
Hátamról a festéknymok tűzijáték-parádésan
sisteregve festik az utat a feneketlen bányatorok
sötétje felé, és egy láthatatlan kéz
a seszínű köpenyt lehántja rólam.

Amikor visszafordulok,
arany tükrökkel játszó víztükör
csábítgat csilingelve a túlsó partra,
mintha begyógyult volna a föld sebe,
kiszáradt vulva, pokol kapuja.

Jabbok gázlója sivatagok
evidenciáját áttörő bűvópatak.
Iménti tükörképem ül a túlsó szélén,
háttal nekem egy gránitszobor,
a szél a szárnyába kap
Rodin gondolkodó angyala
kerek, fekete sziklatömbön.

Angyalsága álca,
türelmébe ölel, és láthatatlan ujja
lassan tekeri fel Ariadné fonalát,
fogy el a szívem.

Hány vízparton ültem
ellazulva a pillanatnak, hogy belém utazzon a táj,

felszáradt akkor az önigazolásom

monológja.

De idegenre mutató hangjával végigkarmolva a hátteret,

miután szárnytollait legyezőbe rakosgatta,

segített visszalépni

a mátyásmadár.

Emlékek arany zápora

és a felejtés

közül nem választok.

Rémülten kapaszkodom az egyensúlyi pontba,

bele vagyok ejtve a nagy fehér félelembe,

mielőtt végem lenne anyám emlőjén szívom

az oxigént.

Meg akarsz sebezni, tudom.

A verekedés önbántalmazás,

minden indulatom tehetetlenségem

újabb vázlata.

Jeled lefoglalt helyét is lúzerként hordom,

a szent őrültektől iszonyodom,

akkor inkább a birkózás intimitása,

ahogy menyasszony megy a halálba:

nászágiban fehér rózsza kihegyezett tüskéjű ágai.

